

1 จาก 5

รวมคำบรรยาย

ภาคหนึ่ง สมัยที่ ๓๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒ เล่มที่ ๗

บทบรรณาธิการ

คำถาม ความผิดฐานก่อการร้าย ความผิดฐานเป็นอั้งยี่ ความผิดฐานช่องโจรเป็นความผิดหลายกรรมหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๒๗๘ - ๔๒๗๙/๒๕๖๑

จำเลยที่ ๑ ถูกจับกุมตัวได้ที่บ้านเกิดเหตุ ขณะพวกผู้กระทำความผิดที่กำลังใช้สว่านไฟฟ้าเจาะถึงน้ำยาแอร์ประกอบวัดถูระเบิดอยู่หลบหนีไปได้นอกจากนี้จำเลยที่ ๑ ได้ให้ถ้อยคำต่อร้อยตำรวจโท ภ. ว่าจำเลยที่ ๑ ได้รับมอบหมายให้คอยดูความเคลื่อนไหวของเจ้าหน้าที่ในหมู่บ้าน วันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ไปรับคน ๓ คน มาที่เกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ เคยได้รับฟังการบรรยายประวัติศาสตร์เกี่ยวกับรัฐปัตตานี จำเลยที่ ๑ เชื่อและคล้อยตาม อีกทั้งจำเลยที่ ๑ ได้ทำพิธีบูเปาะห์ (สาบาน) มาแล้วด้วย พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวนี้น่าหนักให้รับฟังได้ว่า เข้าร่วมอยู่ในขบวนการผู้ก่อความไม่สงบโดยแบ่งหน้าที่กันทำ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นตัวการกระทำความผิดมิใช่เป็นเพียงการกระทำอันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันเป็นเพียงผู้สนับสนุนเท่านั้น

ขณะเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ที่บ้านเกิดเหตุพวกของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ที่กำลังทำ ประกอบวัดถูระเบิดหลบหนีไปได้รวม ๕ คน การกระทำของจำเลยที่ ๑ กับพวกเป็นการปกปิดวิธิดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อแบ่งแยกดินแดนราชอาณาจักรไทยเป็นความผิดฐานก่อการร้ายอันมิชอบด้วยกฎหมายจึงมีความผิดฐานเป็นอั้งยี่ ทั้งการสมคบกันกระทำความผิดฐานเป็นผู้ก่อการร้ายนั้น เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๖๖/๒ และมีกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไปจึงมีความผิดฐานเป็นช่องโจรอีกฐานหนึ่งด้วย

การที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกับพวกทำหรือประกอบวัดถูระเบิดเป็นการสะสมกำลังพลหรืออาวุธเพื่อนำไปใช้ก่อเหตุ ก่อความไม่สงบตามแผนของกลุ่มก่อความไม่สงบแบ่งแยกดินแดนราชอาณาจักรไทยอันเป็นความผิดฐานก่อการร้ายตาม ป.อ. มาตรา ๑๓๕/๒ นั้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันเป็นความผิดกรรมหนึ่งทั้งขณะเมื่อจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เข้าร่วมเป็นสมาชิกของขบวนการก่อการร้ายที่มีความมุ่งหมายเพื่อแบ่งแยกดินแดนราชอาณาจักรไทย อันเป็นการกระทำเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมายนั้นย่อมเป็นความผิดสำเร็จฐานเป็นอั้งยี่ตาม ป.อ. มาตรา ๒๐๙ แล้วทันทีนับแต่เข้าร่วมเป็นสมาชิกของขบวนการดังกล่าว ส่วนความผิดฐานเป็นช่องโจรนั้นเมื่อจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ สมคบกับพวกที่หลบหนีอีก ๕ คน เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายซึ่งเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๓๕/๒ อันเป็นความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในภาค ๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญาและมีกำหนด

โทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไปยอมเป็นความผิดสำเร็จฐานเป็นช่องโหว่ตาม ป.อ. มาตรา ๒๑๐ ต่างหากอีกกรรมหนึ่ง เมื่อจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ กระทำแต่ละฐานความผิดต่างกรรมต่างวาระกันสามารถแยกเป็นความผิดสำเร็จแต่ละกรรมได้มิใช่กระทำต่อเนื่องเชื่อมโยงในคราวเดียวกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำถาม ผู้ซื้อฟ้องผู้ขายให้รับผิดชอบเพราะสินค้าที่ส่งมอบไม่มีคุณภาพมาตรฐานความปลอดภัย และมีคุณสมบัติไม่ตรงต่อความเหมาะสมอันมุ่งจะใช้ตามปกติ มีกำหนดอายุความปลอดภัยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๔๕/๒๕๖๑

โจทก์ฟ้องว่า เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕ บริษัท อ. ตัวแทนโจทก์จะนำอะลูมิเนียมฟอยล์ที่จำเลยส่งมอบให้ไปบรรจุยา ได้ตรวจพบว่าอะลูมิเนียมฟอยล์ที่จำเลยส่งมอบไม่มีคุณภาพมาตรฐานความปลอดภัยและมีคุณสมบัติไม่ตรงต่อความเหมาะสมอันมุ่งจะใช้ตามปกติ ไม่สามารถนำมาใช้บรรจุยาขายแก่ประชาชนทั่วไปเพื่อบริโภคได้ ซึ่งการสั่งซื้อนี้จำเลยทราบเป็นอย่างดีว่าโจทก์จะนำไปใช้บรรจุยาแอลกอฮอล์ขายแก่ประชาชนและโรงพยาบาล อะลูมิเนียมฟอยล์ที่จำเลยผลิตขายจึงต้องมีคุณภาพดีสะอาดปราศจากสิ่งปนเปื้อน จึงเป็นการที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่ซื้อขาย ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๗๒ ซึ่งโจทก์ต้องฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบภายใน ๑ ปี นับแต่เวลาที่ได้พบเห็นความชำรุดบกพร่องตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๗๔

บริษัท อ. ผู้แทนโจทก์ได้รับมอบสินค้าจากจำเลยทั้ง ๔ ครั้งไว้โดยสินค้า ๒ ครั้งแรกรับไว้เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๓ ผู้แทนโจทก์รับสินค้าไว้เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๔ ผู้แทนโจทก์รับสินค้าไว้เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕ ผู้แทนโจทก์จะนำสินค้าไปบรรจุยาจึงตรวจพบว่าสินค้านี้ดังกล่าวนั้นมีความบกพร่องจึงแจ้งให้โจทก์ทราบ และโจทก์ส่งคืนสินค้าที่รับมาทั้งสี่ครั้งให้จำเลยเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ แต่ไม่ปรากฏว่าโจทก์ซึ่งเป็นตัวการได้ทราบถึงความชำรุดบกพร่องวันใด แต่ตามคำฟ้องโจทก์ระบุว่าเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕ บริษัท อ. ผู้แทนโจทก์ตรวจพบว่าสินค้าที่รับมาทั้งสี่ครั้งมีความชำรุดบกพร่องและแจ้งให้โจทก์ทราบ จึงต้องถือว่าโจทก์ได้พบเห็นความชำรุดบกพร่องในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕ โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๖ จึงไม่เกินกำหนด ๑ ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๗๔ ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

คำถาม ผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจำนองขอไถ่ถอนจำนอง โดยเสนอจะใช้เงินต่ำกว่าราคาประเมินของเจ้าพนักงานบังคับคดี ผู้รับจำนองจำต้องฟ้องคดีต่อศาลภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจำนองมีคำเสนอไถ่ถอนจำนอง หรือไม่

ผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจำนองไม่ได้ใช้สิทธิเสนอไถ่ถอนจำนอง ผู้รับจำนองจะบังคับจำนองต้องปฏิบัติอย่างไร

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๕๗/๒๕๖๑

จำเลยเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินพิพาทจากการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีโดยมีจำนองติดไปด้วย จำเลยจึงอยู่ในฐานะผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจำนอง การไถ่ถอนจำนองทรัพย์สินพิพาทจึงอยู่ในบังคับของ ป.พ.พ.มาตรา ๗๓๔ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ จำเลยมีหน้าที่ต้องเสนอไปยังบรรดาเจ้าหนี้ที่ได้จดทะเบียนไม่ว่าในทางจำนองหรือประการอื่น ว่าจะรับใช้เงินให้เป็นจำนวนอันสมควรกับราคาทรัพย์สินพิพาท ส่วนจำนวนเงินอันสมควรจะเป็นเท่าใดนั้นต้องพิจารณาจากราคาของทรัพย์สินพิพาทเป็นสำคัญ

ทรัพย์สินพิพาทซึ่งเดิมเป็นของ ส. นั้น เจ้าพนักงานบังคับคดีในคดีหมายเลขแดงที่ ผป.๔๔๐๒/๒๕๕๓ ของศาลแขวงนนทบุรี ได้ประเมินราคาไว้เป็นเงิน ๖๓๕,๖๔๐ บาท การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีผู้มีหน้าที่ในการยึดและประเมินราคาทรัพย์สินพิพาทได้ประเมินราคาไว้ดังกล่าวทำให้น่าเชื่อว่าทรัพย์สินพิพาทมีราคาที่แท้จริงไม่แตกต่างไปจากราคาที่ประเมินไว้ ทั้งราคาประเมินดังกล่าวได้ระบุไว้ในประกาศการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดี จำเลยในฐานะผู้เข้าประมูลซื้อทรัพย์สินพิพาทก็ย่อมต้องทราบเป็นอย่างดีว่าราคาประเมินของเจ้าพนักงานบังคับคดีใกล้เคียงกับราคาที่แท้จริง การที่จำเลยขอไถ่ถอนจำนองทรัพย์สินพิพาทโดยเสนอจะใช้เงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งต่ำกว่าราคาประเมินของเจ้าพนักงานบังคับคดี ๒๓๕,๖๔๐ บาท จึงถือไม่ได้ว่าเป็นจำนวนอันสมควรกับราคาทรัพย์สินพิพาทเมื่อถือไม่ได้ดังกล่าวแล้ว การที่โจทก์ไม่ฟ้องคดีภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันมีคำเสนอ แม้จะถือเท่ากับว่าโจทก์สนองรับคำเสนอขอไถ่ถอนจำนองของจำเลยโดยปริยายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๓๔ และ ๗๔๑ แล้วก็ตาม แต่จำนองจะระงับไปโดยการไถ่ถอนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๔๔ (๔) ก็ต่อเมื่อจำเลยรับจะใช้เงินให้แก่โจทก์ผู้รับจำนองเป็นจำนวนอันสมควรกับราคาทรัพย์สินพิพาท เมื่อจำเลยยังไม่ได้ดำเนินการโจทก์ก็หาจำต้องฟ้องคดีต่อศาลภายในหนึ่งเดือนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๓๔ ไม่ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องขอให้ยึดทรัพย์สินพิพาทซึ่งจำนองไว้แก่โจทก์เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่โจทก์ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๓๔/๒๕๖๑

การที่จำเลยซื้อทรัพย์สินซึ่งติดจำนองจากการขายทอดตลาดคงทำให้จำเลยเป็นเพียงผู้รับโอนทรัพย์สินจำนอง หากทำให้จำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์ในฐานะเป็นผู้จำนองแต่อย่างใดไม่ และจำเลยในฐานะผู้รับโอนทรัพย์สินจำนองมีสิทธิและหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะ ๑๒ หมวด ๕ จำเลยมีสิทธิไถ่ถอนจำนองโดยเสนอรับใช้เงินเป็นจำนวนอันสมควรกับราคาทรัพย์สินนั้น ซึ่งหากโจทก์ไม่ยอมรับโจทก์ซึ่งยังทรงสิทธิจำนองต้องฟ้องคดี

ต่อศาลภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันมีคำเสนอ เพื่อให้ศาลพิพากษาสั่งขายทอดตลาดทรัพย์สินซึ่ง
จำนองตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติในมาตรา ๗๓๘ และ ๗๓๙ และหากจำเลยไม่ได้ใช้สิทธิเสนอ
ไต่ถ้อยคำจำนองและโจทก์ประสงค์จะบังคับจำนอง ก็ต้องมีจดหมายบอกกล่าวแก่จำเลยล่วงหน้า
หน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าหกสิบวันก่อน แล้วจึงจะบังคับจำนองได้ ตามมาตรา ๗๓๕
ดังนั้น เมื่อตามคำฟ้องของโจทก์ได้ความว่า จำเลยไม่ได้จำนองและโจทก์มีจดหมายบอกกล่าว
บังคับจำนองแก่จำเลยตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๓๕ แล้ว จำเลยเพิกเฉย จึงถือว่าจำเลยได้แย่ง
สิทธิของโจทก์แล้ว โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๕๕

คำถาม ข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจำนองว่า เมื่อบังคับจำนองแล้วได้เงินจำนวนสุทธิ
น้อยกว่าจำนวนเงินที่ค้างชำระ ผู้รับจำนองยอมชดใช้เงินที่ขาด มีผลใช้บังคับหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัย ไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๑๘๘/๒๕๖๑

ข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจำนองที่ระบุว่า เมื่อบังคับจำนองแล้วได้เงินจำนวนสุทธิน้อยกว่า
จำนวนเงินที่ค้างชำระ ผู้จำนองยอมชดใช้เงินที่ขาดจำนวนให้แก่ผู้รับจำนองจนครบ แม้เป็น
การตกลงยกเว้นให้แตกต่างไปจากบทบัญญัติแห่ง ป.พ.พ. มาตรา ๗๓๓ ก็ตาม แต่เป็นข้อที่
ไม่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และจำเลยที่ ๑ และที่ ๒
ต่างเป็นลูกหนี้ที่จำนองที่ดินเป็นประกันการชำระหนี้ของตนเองและหนี้ของจำเลยอีกคน
การกำหนดให้ผู้จำนองและลูกหนี้ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ส่วนที่ขาดจำนวน หากบังคับจำนองแล้วได้เงิน
ไม่พอชำระหนี้ เป็นไปตามปกติประเพณีของสัญญาจำนองซึ่งจำเลยทั้งสองต้องทราบและ
คาดหมายไว้อยู่แล้ว ส่วนการจะเรียกให้ผู้จำนองนำทรัพย์สินมาจำนองเพิ่มเติม ต้องเป็นกรณี
ทรัพย์สินจำนองมีราคาตกต่ำลงกว่าในเวลาที่ยจำนองหรือทรัพย์สินจำนองบุบสลายหรือเสื่อมราคา จำเลย
ทั้งสองจะอ้างว่าโจทก์ไม่ปฏิบัติตามสัญญาจำนองที่จะต้องเรียกให้จำเลยทั้งสองวางหลักประกัน
เพิ่มหาได้ไม่ เมื่อข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจำนองที่ยกเว้นบทบัญญัติมาตรา ๗๓๓ ไม่ได้มีผลให้
จำเลยทั้งสองต้องรับภาระเกินกว่าที่พึงคาดหมาย จึงไม่เป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พระราช
บัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ การที่โจทก์ขอบังคับให้ยึดทรัพย์สินอื่น
ของจำเลยทั้งสองออกขายทอดตลาด กรณีขายทอดตลาดทรัพย์สินจำนองและได้เงินไม่พอชำระหนี้
เป็นคำขอบังคับที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย

หมายเหตุ หากเป็นกรณีบุคคลคนหนึ่งจำนองทรัพย์สินของตนไว้เพื่อประกันหนี้
อันบุคคลอื่นจะต้องชำระ ข้อตกลงอันมีผลให้ผู้จำนองรับผิดชอบในหนี้เกินราคาทรัพย์สินที่จำนอง
ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๒๗/๑

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ